

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.23/2016/4.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2016. február 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és 2016. március 2-án kihirdette a következő

ítéletet:

A zsarolás büntette miatt és társai ellen indult büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2015. november 19. napján kihirdetett 24.B.182/2015/63.számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., IV. r., V. r., VII. r. és VIII. r. vádlottak tekintetében megváltoztatja a következők szerint.

VII. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) év 8 (nyolc) hónap időtartamra enyhíti.

VIII. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének végrehajtását 4 (négy) év próbaidőre felfüggeszti, esetében a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzi.

E vádlott a szabadságvesztés végrehajtása esetén legkorábban a 2/3-ad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.369/15.tételszámon bevételezett 1. sorszám alatti 27 db anabolikus szteroidot tartalmazó ötszögletű tableta lefoglalását megszünteti, és megsemmisítését rendeli el.

A Bj.369/15. tételszámon bevételezett 2, 11, 12, 13.,14. sorszám alatti, a Bj.737/14. tételszámon bevételezett 11. sorszám alatti, a TL.11/14. szám alatt bevételezett 1,2,3., 11,12,13. alatti, a BL.00302/2015/1.szám alatt bevételezett, valamint a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztályán 09000/353-26/2012.bü. számon P:30/2012. szám alatt bevételezett bűnjelekre vonatkozó intézkedés megnevezése helyesen vagyoneklkobzás.

A Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.738/14. tételszámon bevételezett 1-28., 31. sorszám alatti franciaágy, 1 db. Hosseven kandalló füstcsővel, 1 db. cseresznye színű kétajtós ruhás szerkény, 1 db. cseresznye színű ruhásszekrény, 1 db. kétajtós polcos, fiókos szekrény, 1 db. cseresznye színű komód, 1 db. cseresznye színű kétajtós üvegszekrény, 1 db. cseresznye színű egyajtós szekrény, 1 db. Samsung plazmatévé, 1 db. cseresznye színű fiókos szekrény, 1 db. cseresznye színű kétajtós szekrény, 1 db. DeSwiss 12 részes edénykészlet, 1 db. virágmintás 24 db-os étkészlet, 1 db. kétajtós üveges konyhaszekrény, 1 db. kétajtós üveges konyhaszekrény, 1 db. egyajtós konyhaszekrény, 1 db. kétajtós konyhaszekrény, 1 db. 2 ajtós kéttálcás mosogatószerkény, 1 db. fiókos konyhaszekrény, 1 db. Indesit hűtő, 1 db. mikrohullámú sütő, 1 db. 6 személyes bordó nyelű étkészlet, 1 db. DeSwiss késkészlet 3 db. késélezővel, 1 db. bárd, 1 db. húsklopfoló, 1 db. LG házimozisett hangszóróval, 1 db. kenyértartó, 1 db. porszívó bűnjelekre vagyoneklkobzást rendel el.

Az elsőfokú határozat bevezető részéből 2015. június 15, június 17. és november 11. napjaira történő utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 45.000 (negyvenötezer) forint bünygyi költségből I. r. vádlott 15.000 (tizenötezer) forintot, IV. r. vádlott 15.000 (tizenötezer) forintot, V. r. vádlott 15.000 (tizenötezer) forintot visel.

Indokolás:

Az ügyben elsőfokú bíróságként eljáró Debreceni Törvényszék a rendelkező részben megjelölt ítéletével a fellebbezéssel érintett I. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás büntette (Btk. 367. § (1) bekezdés) miatt 2 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra;

II. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás büntette (Btk. 367. § (1) bekezdés) miatt 2 év 2 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra;

IV. r. terheltet társtettesként elkövetett zsarolás büntette (1978. évi IV. törvény 323. § (1) bekezdés) miatt - mint többszörös visszaesőt - 3 év fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra;

V. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás büntette (Btk. 367. § (1) bekezdés) miatt 2 év 4 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra;

VII. r. vádlottat 3 rendbeli társtettesként elkövetett zsarolás büntette (1978. évi IV. törvény 323. § (1) bekezdés) miatt halmazati büntetésül - mint erőszakos többszörös visszaesőt - 3 év 4 hónap fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra; valamint

VIII. r. vádlottat 3 rendbeli társtettesként elkövetett zsarolás büntette (Btk. 367. § (1) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 1 év 7 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A törvényszék kimondta, hogy VII. r. vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. I. r., II. r., V. r. vádlottak vonatkozásában megállapította a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját. A szabadságvesztések tartamába beszámította I. r., II. r., IV. r., V. r., VII. r., VIII. r. vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt. Döntött az eljárás során lefoglalt nagyszámú bűnjel sorsáról, és egyéb járulékos kérdésként a bünygyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítéletet védelmi fellebbezések támadták. I. r. vádlott és védője enyhítés végett;

II. r. vádlott ugyancsak enyhítésért, védője elsősorban felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében;

IV. r. terhelt és a védelmében eljáró védő a nyilatkozattételre fenntartott határidőn belül enyhítésért (66. sorszám);

V. r. vádlott, valamint védője szintén enyhítést célozva;

VII. r. vádlott enyhítés érdekében, védője elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés végett;

VIII. r. terhelt indokai megjelölése nélkül, a védelmében eljáró védő a tényállás téves megállapítása miatt jelentett be fellebbezést.

Az ügyész a határozat kihirdetésekor nyilatkozattételre fenntartott 3 napi határidőn belül valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette az elsőfokú ítéletet (64. sorszám), de nem éltek fellebbezéssel III. r., VI. r. vádlottak, valamint a védelmükben eljáró védők sem. Ily módon III. r. és VI. r. terheltekre vonatkozóan a Debreceni Törvényszék ítélete elsőfokon, 2015. november 23. napján jogerőre emelkedett, tekintetükben a másodfokú felülbírálat a Be. 349. § (1) bekezdése alapján mellőzendő.

A Debreceni Fellebbviteli főügyészség Bf.382/2015/3-I. számú átiratában észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének is eleget téve. Vizsgálta a vádlottak által előadott védekezést, a bizonyítékokat egyenként és összességében, a logika szabályainak megfelelően értékelte, indokolási

kötelezettségét teljesítve. A megállapított tényállás ezért megalapozottnak tekinthető, következtésképp a bizonyítékok értékelésének módját kifogásoló, felmentést célzó védelmi fellebbezések nem foghatnak helyt. A másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű, s cselekményeik jogi minősítése megfelel az anyagi jognak. Rámutatott arra, hogy az ebben a körben adott jogi indokolás hibátlan, s egyetértett a törvényszék időbeli hatály tekintetében elfoglalt álláspontjával is. Miután a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülmények számbavételét és értékelését ugyancsak hiánytalannak, hibamentesnek írta le, ezért az alapvetően enyhének tekintett büntetések további mérséklésére nem látva okot, a védelmi fellebbezéseket minden irányban alaptalannak jellemezve, a Debreceni Törvényszék elsőfokú határozatának Be. 371. § (1) bekezdése szerinti helybenhagyására tett indítványt.

Az ítélet tábla a bejelentett perorvoslatokat a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta el, melyen I. r. vádlott védője az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét továbbra sem kívánta támadni, s alapvetően egyetértett a cselekmény jogi minősítése, illetve az új büntető törvény alkalmazása terén kifejtett állásponttal is. Bejelentett fellebbezése iránya szerint arra kívánt rámutatni, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során feltárható enyhítő körülményeket nem vette teljes körben figyelembe, illetve nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Helyes számbavételükkel viszont lehetőség nyílik az elkövetett cselekmény tényleges súlyához igazodó méltányos büntetés kiszabására, ezért a büntetés enyhítését indítványozta.

A II. r. vádlott védelmében eljáró védő fellebbezése irányát a nyilvános ülésen részben módosítva, immáron elsősorban az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését indítványozta az elsőfokú bíróság új eljárásra történő utasítása mellett, de másodlagosan előterjesztett enyhítést célzó irányát is fenntartotta. Álláspontja szerint az ítélet azért nem alkalmas az érdemi felülbírálatra, mert amikor az eljárás korábbi szakában még V. r. és VI. r. vádlottak védelmét is ellátta, V. r. vádlott az elsőfokú tárgyaláson a nyomozás során tett írásbeli vallomását visszavonta, és arról akként nyilatkozott, hogy a benne foglaltakat védői tanácsra írta. Ily módon - a védő érvelése szerint - V. r. vádlott azzal „vádolta meg”, hogy valótlan tartalmú írásbeli vallomásra késztette. Már ekkor jelezte a törvényszék előtt, hogy ő maga ebben olyan érdekellentétet lát, ami a meghatalmazás azonnali felmondását eredményezi, és a terhelt védelmét a továbbiakban nem kívánja ellátni, az elsőfokú bíróság mégis folytatta a vádlott kihallgatását, és csak később, újabb jelzése után gondoskodott más védő kirendelése felől. Álláspontja szerint a törvényszék intézkedése több szempontból is törvényt sértő, részben az előadott ok miatt, részben az új védő meghatalmazásának lehetőségére történő figyelmeztetés elmulasztásából következőleg, illetve ő maga az új védő részére biztosított felkészülési időt is kevésnek ítélte. Mindezek V. r. vádlott védelemhez való jogának sérelmét eredményezték, mely másodfokon nem, kizárólag az elsőfokú eljárás megismétlése során orvosolható. Az általa joghatályosan képviselt II. r. vádlott védelmében másodsorban megfogalmazott, enyhítésre irányuló kérelme körében kívánt részletesen szólni, e tekintetben a terhelt időközben rendeződött családi körülményeire, munkaviszony létesítésének tényére hivatkozással az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés enyhítésére, esetlegesen a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére tett indítványt. Külön kiemelte, hogy a fellebbezés felmentésre irányuló irányát másodfokon már nem tartja fenn.

IV. r. vádlott védője sem kifogásolta az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét, maga is megalapozottnak tartva az ítéletben megállapított tényállást, mely a másodfokú eljárásban irányadó lehet. Ugyanakkor álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által rögzített, IV. r. terhelt vonatkozásában megállapítható enyhítő körülmények valós súlyuk szerinti értékelése szükséges,

melyek nagy számára is figyelemmel lehetőség nyílik a középértéktől lényegesen enyhébb szabadságvesztés kiszabására, a törvényszék által meghatározott joghátrány enyhítésével.

II. r. vádlott védője által megemlített védőváltás következtében elsőfokon, illetve a másodfokú eljárásban is V. r. vádlott védelmében eljáró védő nem kívánta kiegészíteni fellebbezése irányát, perbeszédében nem tett említést eljárási szabálysértésről, továbbra is a büntetés enyhítése mellett érvelve. Utóbbi tekintetben fenntartotta az előterjesztett fellebbezésében megfogalmazottakat, melyet azzal egészített ki, hogy V. r. vádlott személyi körülményei kapcsán figyelembe veendő körülményként jelenleg egyedül neveli kiskorú gyermekét, s regisztrált álláskeresőként a jövőben a társadalom hasznos tagjává kíván válni. Ezzel együtt az enyhítő körülmények már olyan túlsúlyba kerülnek, hogy kellő alapot szolgáltatnak a büntetés oly mértékű enyhítésére, amelynél már a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztése is szóba kerülhet.

VII. r. vádlott védője az elsősorban bűncselekmény hiányának megállapítását célzó fellebbezése alaposágát az általa relevánsnak ítélt bizonyítékok részletezésével kívánta alátámasztani. Ebben a körben mindenekelőtt VII. r. vádlott konzekvensnek jelölt vallomására hivatkozott, majd arra, hogy azt a terhelt által használt telefonszámra vezetett lehallgatás anyaga, de a vád szerint sértettként említett II. r., III. r. és IV. r. vádlott sem cáfolják, sőt a vallomások lényegében megerősítik egymást, amely a bírósági szakaszban elvégzett szembesítések során is megerősítést nyert. Valójában VII. r. vádlott szerepe mindössze annyiban merült ki, hogy sértett megbízásából járt el, az ő üzeneteit közvetítette a további vádlottaknak. Ily módon az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló vallomásokat tévesen értékelve, téves logikai következtetésre jutott, amikor VII. r. vádlott bűnösségére következtetett. A zsarolás törvényi tényállása megállapításának abban az esetben lenne helye, ha bármely adat felmerült volna arra, hogy akár VII. r. vádlott, akár VIII. r. terhelt valamilyen formában közölték volna igényüket a többi vádlottal, ilyen azonban nem történt. Következésképp VII. r. vádlott felmentését indítványozta elsődlegesen bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában, de fenntartotta a jogorvoslat harmadik indokát is, mely a büntetőjogi felelősség megállapítása esetére enyhébb büntetés kiszabását célozta.

A VIII. r. vádlott védelmében eljáró védő perbeszédében egyértelműsítette, hogy mind a terhelt, mind saját jogon előterjesztett jogorvoslata a tényállás részbeni téves megállapítása okán felmentésre irányult. A nyilvános ülésen viszont a védelmi fellebbezés célját kiterjesztve az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére is indítványt tett a törvényszék új eljárásra történő utasítása mellett. A II. számú pontban megállapított tényállást ugyanis megalapozatlannak tartotta, mivel álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok köre nem nyújt elégséges alapot a tényállás megállapításához - mely így felderítetlenséghez, hiányos tényálláshoz vezetett -, de azok alapján büntetőjogi felelősségre sem lehet kétséget kizáróan következtetni. VIII. r. vádlott védője indokait nemcsak a II. számú tényállásban írt cselekmény sértettjeiként jelölt III. r., illetve IV. r. terheltek által a törvényszék előtt előadottakra alapította, de az elsőfokú bíróság által figyelembe vett különösen védett tanú vallomását, illetve a titkos információgyűjtés eredményeként rögzített telefonbeszélgetéseket sem találta döntő bizonyítéknak. Utóbbiak törvényességét is megkérdőjelezte, ezért indítványozta kirekesztésüket a bizonyítékok köréből. A védő álláspontja szerint a zsarolás megállapításának elengedhetetlen feltétele, hogy személyes kontaktus során kerüljön sor a sértett kényszerítésére erőszak kifejtésével, avagy fenyegetéssel. Ezzel szemben az eljárás során egyetlen olyan körülmény sem vált bizonyítottá, amely alapján megállapítható lenne, hogy VIII. r. vádlott a vád tárgyává tett cselekményt elkövette, ezért a fellebbezés irányára szerinti döntés meghozatalát indítványozta.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség képviselőjében eljáró ügyész minden tekintetben az írásbeli átiratban megfogalmazottak szerint érvelt, indokai alapján változatlanul az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását találta alaposnak.

A nyilvános ülésen megjelent vádlottak közül I. r. vádlott amellett, hogy eljárás során tett vallomásait továbbra is fenntartotta, annak figyelembe vételét kérte, hogy a sértettet teljes mértékben kártalanította.

II. r. terhelt a védője által elmondottakhoz csatlakozott, illetve korábbi vallomása szerint ezúttal is azt tartotta fontosnak kiemelni, hogy VII. r. és VIII. r. vádlottak nem zsarolták meg, ő maga csak adott oda pénzt, melynek során atrocitás, hátrány nem érte.

IV. r. vádlott alapvetően a vádlott társaival ápolt kiegyensúlyozott kapcsolatára kívánt hivatkozni, illetve fellebbezése indokát részben módosítva felmentését is kérte a zsarolás vádja alól, annak az észrevételének adva hangot, hogy elítélését a konkrét bizonyítékok helyett minden bizonnyal korábbi többszörösen büntetett előéletének ténye eredményezhette.

VII. r. vádlott az utolsó szó jogán azt tartotta sérelmesnek, hogy az ellene felhozott indokokkal elviekben más személy - - ellen is büntetőeljárást lehetett volna indítani, hiszen ugyanúgy ott volt a társaságában, ám ez mégsem történt meg. Ezen felül saját cselekvőségét egyfajta segítőként jellemezte, felhívását követően gyakorlatilag közvetíteni kívánt a vádlottak és a sértett között, akikkel egyébként kifejezetten jó viszonyt ápol. Végül arra hivatkozott, hogy utolsó büntetéséből történő szabadulását követően törvénytisztelő életmódot folytat, gyermekeit - édesanyja segítségével - egyedül neveli.

V. r. és VIII. r. vádlottak mindenben osztották a védőjük által megfogalmazottakat, melyet kiegészíteni nem kívántak.

Az ítélet tábla a bejelentett perorvoslatokra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül. A revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül vizsgálta a tényállás megalapozottságát, a bűnösségek megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetések kiszabását is. Felülbírálata során arra a meggyőződésre jutott, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást alapvetően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, feltétlen, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút eljárási hibát nem vétve, de olyan súlyú relatív hiba sem érhető tetten, mely a bizonyítás törvényességét érintve az érdemi felülbírálatot kizárná.

A perrendi szabályok megtartása körében elsődlegesen a II. r. vádlott védője által perbeszéde során kifejtettek, V. r. terhelt eljárási jogainak korlátozott gyakorlásával kapcsolatos hivatkozásra reagálva az ítélet tábla nem észlelt olyan mérvű szabálysértést, mely az említett védekezéshez való jog csorbitását eredményezte volna. A védő részéről hivatkozott, 2015. június 3. napján megtartott tárgyalásról felvett 21. sorszám alatti jegyzőkönyvből - mint hiteles közokiratból, melynek tartalmát az eljárás résztvevői ezidáig nem kifogásolták - kifejezetten az tűnik ki, hogy amint felmerült a V. r. vádlott és dr. védő közötti érdekellentét lehetősége - bár rögzítést érdemel, hogy V. r. vádlott nem állította dr. védőről, hogy érdekei ellen cselekedett a valósággal ellentétes tartalmú írásbeli vallomás megszerkesztésekor, hanem dr. ügyvéd szerepét emelte ki -, az elsőfokú bíróság a bejelentést követően V. r. vádlott kihallgatását kifejezetten félbeszakította. 9 óra 42 perckor szünetet rendelt el, és más védő kirendeléséről gondoskodott a terhelt képviselőjének további ellátására. Megjegyzendő, hogy a tanács elnöke ezen intézkedéséről részletes tájékoztatást adott az eljárás résztvevői, így

közöttük V. r. vádlott számára is, aki ez ellen nem emelt kifogást, hanem ellenkezőleg, felvette a kapcsolatot a kirendelt védővel, vele megbeszélést folytatott. A dr. védő által felhozottakkal szemben a tárgyaláson kihirdetett, külön íven szövegezett védő kirendelő határozat (21-III. számú végzés) nemcsak arra utal kétségektől mentesen, hogy a vádlott vagy erre más jogosult a védelemről meghatalmazás útján is gondoskodhat - s ez esetben a bíróság a védő kirendelését visszavonja (Be. 48. § (4) bekezdés) -, hanem még arra is ad figyelmeztetést, hogy a terhelt - indokoltan - más védő kirendelését is kérheti (Be. 48. § (5) bekezdés). Végül a jegyzőkönyv azt is egyértelművé teszi, hogy a V. r. vádlott védelmére kirendelt védő 10 óra 25 perc és 13 óra között tanulmányozta az iratokat, ennek során nem jelzett a felkészülésével, a tárgyalás folytatásával kapcsolatos aggályt, sőt kifejezetten akként nyilatkozott, hogy fel tudott készülni, majd V. r. vádlottal egyetértett abban is, hogy a kirendelést elfogadják (21. számú jegyzőkönyv 38-39. oldalai). Ezt követően az elsőfokú eljárásban mindvégig e védő látta el V. r. vádlott védelmét, észrevételezési, indítványtételi jogait érvényesíthette, és gyakorolta is. Minden alapot nélkülöz tehát a II. r. vádlott meghatalmazott védőjének a védői jogok korlátozásával kapcsolatos észrevétele, mégpedig valamennyi felvetett kérdésben. Ezzel szemben kifejezetten az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság gyakorlatilag minden felvetett kérdés tekintetében akceptálta a jelzeteket, és nem csak ekkor, hanem a tárgyalás későbbi szakában is biztosította, mégpedig az eljárás valamennyi résztvevője számára törvényen alapuló jogaik tisztességes gyakorlását. Erre vonatkozóan kizárólag azt indokolt megjegyezni, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság valóban érdekellentétet tapasztalt V. r. vádlott és védője között, úgy a Be. 45. § (1) bekezdés c/ pontjából eredően a Be. 45. § (3) bekezdése szerint a védő kizárásáról alakszerű határozattal kellett volna döntenie. Az érdekellentét ugyanis dr. ügyvéd jelentette be, míg a vádlott maga nem, mely esetben a meghatalmazás természetéből következőleg bírói határozat nélkül az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 24. § (1) bekezdése szerint az ügyvéd köteles volt továbbra is megbízója érdekében eljárni. Miután azonban az elsőfokú bíróság gondoskodott más védő kirendeléséről, az említett határozat meghozatalának hiánya érdemben nem befolyásolta eljárása törvényességét.

Ennél lényegesebb perjogi szabálysértésként értelmezhető, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalás anyagává tette, majd bizonyítékként felhasználta tanú vallomását (61-III. szám, 61. számú jegyzőkönyv 8. oldal) annak ellenére, hogy e tanú I. r. vádlott testvéreként a rá vonatkozó hozzátartozói viszonyából fakadóan megtagadta a vallomástételt. E tekintetben a törvényszék tévesen járt el, amikor I. r. vádlotton kívül a további terheltekre vonatkozóan már vallomástételre kötelezte a tanút. Bár a hozzátartozói viszonyban nem álló többi vádlott-társra a tanút elviekben nem illette volna mentességi jog, ahogyan arra az elsőfokú bíróság által is felhívott Be. 82. § (1) bekezdés a/ pontja értelmezése körében született BH.2005. évi 203. számú eseti döntés is rámutatott, ugyanakkor nem maradhat figyelmen kívül, hogy a tanúvallomás megtagadásának csak olyan terheltek esetében nem lehet törvényes alapja, akiknek vád tárgyává tett cselekménye az említett tanú hozzátartozójának a magatartásától teljesen elválasztható. Adott esetben az irányadó tényállásból következőleg I. r. vádlott cselekvősége egyértelműen valódi összefüggést mutat a további vádlottakéval, szándékegysége II. r. - VI. r. terheltekkel tetten érhető, de konkrét alapját képezi VII. r. - VIII. r. vádlottak által megvalósított cselekményeknek is. Ilyen körülmények között a tanú kihallgatását - miután mentességi jogával élt - mellőzni kellett volna. Ily módon e vallomás az ügydöntő határozat során törvényes bizonyítékként nem értékelhető, arra tényállás nem alapítható, függetlenül attól, hogy az adott nyilatkozat mit tartalmaz, és mennyiben tekinthető releváns bizonyítéknak. Ezért az ítéletábra a Be. 78. § (4) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú ítélet 42. oldal 3. bekezdésében megjelenő tanú vallomására utalást mellőzte a bizonyítékok sorából azzal a megjegyzéssel, hogy a rendelkezésre álló további, törvényesen beszerzett bizonyítékok - így erre vonatkozóan különösképp a I. r. vádlott által elmondottak - e tanúvallomás hiányában is

meggyőzően igazolták a történetet, fenti rendelkezés a tényállás megalapozottságára érdemi kihatással nem volt.

Ezen felül kisebb eljárási szabálysértésként jelentkezik, hogy a törvényszék, amikor tanúk tekintetében írásbeli vallomástételt engedélyezett (39-I., 61. sorszám) az eljárási jogaira és kötelezettségeikre történő figyelmeztetések során nem megfelelően idézte az anyagi jogi háttérjogszabályt. Az írásbeli tanúvallomást engedélyező nyomtatványon ugyanis a Be. 85. § (3) bekezdése körében arra figyelmeztette a tanúkat, hogy a Büntető Törvénykönyv a hamis tanúzás büntetőjogi következményei mellett a tanúvallomás jogosulatlan megtagadását is szabadságvesztéssel rendeli büntetni, holott a Btk. 277. §-a ezen utóbbi bűncselekményt kizárólag elzárással szankcionálja. A törvényszék által alkalmazott forma így pontatlan volt, ám azért minősíthető mégis csak igen enyhe súlyú relatív szabálysértésnek, mivel kétségtelenül kitűnt belőle, hogy amennyiben a tanú kihallgatásának nem mutatkozik akadály, mindenképpen köteles a vallomástételre, melynek jogosulatlan megtagadása büntetendő cselekmény, s emiatt büntetés szabható ki. A Btk. 33. § (1) bekezdés b/ pontja értelmében a szabadságvesztés mellett az elzárás is külön büntetési nem. Következésképp a személyi bizonyítás törvényessége - a tanúval kapcsolatban jelzettekén kívül - nem sérült, a további vallomások bizonyítékként történő felhasználására lehetőség nyílt.

Végül az ítélet tábla nem osztotta a titkos információgyűjtés eredményének felhasználhatóságával összefüggésben előadott védelmi felvetéseket sem. Bár az elsőfokú határozat indokolása e tekintetben hiányos, az ügy irataiból egyértelműen kitűnik, hogy a vád tárgyává tett cselekmények 2012. november 24-26-i elkövetéséhez képest a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő szerv már néhány nap után, 2012. december 1. napján eleget tett feljelentési kötelezettségének, mely az engedélyezés idején hatályos Be. 206/A. § (1) bekezdés b/ pontja szerint előírt haladéktalanság elvének - figyelemmel az engedélyezéssel érintett bűncselekménnyel kapcsolatos nagyszámú telefonbeszélgetés kiértékelésének időigényes voltára - mindenben megfelel. Ehhez képest annak ténye, hogy az elrendelt nyomozásban VII. r. és VIII. r. vádlottak meggyanúsítására tényszerűen csupán hónapokkal később került sor, irreleváns. Utóbbi eljárási cselekmények fogantatása ugyanis nyilvánvalóan nem a titkos információgyűjtést végző hatóság kompetenciájába tartozott, hanem a törvényes határidőben tett feljelentés következtében elrendelt nyomozást folytató nyomozó hatóság jogkörébe esett. Ezen túlmenően a nyomozási iratok között rendelkezésre álló Be. 206/A. § (5) bekezdése szerint kiadott igazolásokból (nyomozási irat 229. és 347. oldal) egyértelműen nyomon követhető, hogy a titkos információgyűjtéssel nyert, tárgyalás anyagává tett bizonyítékok a Be. 206/A. § (1) bekezdés a/ pontjában írt és a Be. 201. §-ában található feltételeknek is megfelelnek. Bűnüldözési célból folytatott bírói engedélyen alapulnak, mely II. r. és VII. r. terheltekre, e mellett a I. és II. számú tényállásban írt bűncselekményekre vonatkoznak, az engedélyezéssel érintett időszakon belüliek, és a feljelentés a jelen eljárás tárgyává tett I. és II. számú tényállásban írt bűncselekmény lényeges részleteit is tartalmazza. Következésképp felhasználásuknak egyik terhelt esetében sem mutatkozott törvényi akadály, figyelemmel a Be. 206. § (3) bekezdésében írtakra. Az elsőfokú bíróság eljárására tehát a fentiek szerint tett megkorlátozásokkal alapvetően a törvényes pervitel volt jellemző, a fellebbezésekkel támadott ítélet érdemi felülbírálatának nem mutatkozott akadály.

A törvényszék valamennyi vádbeli cselekményt illetően eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta. Az általa megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés b/ pontja alapján csupán kisebb részben tekinthető hiányosnak, ami a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával orvosolható volt a következők szerint.

- I. r. vádlott a terhére rótt bűncselekmény idején két büntetőeljárás hatálya alatt is állt, ugyanis vele szemben a Nyíregyházi Rendőrkapitányság 4913/2011.bü szám alatt jelentős kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt (megalapozott gyanú közlésének ideje: 2011. október 24., vádemelésre a Nyíregyházi Járási Ügyészség B.7608/2011/17. számú vádirata alapján 2013. január 31. napjával került sor), míg a Kaposvári Rendőrkapitányság 1857/2011.bü számon nagyobb kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntette és más bűncselekmények miatt (megalapozott gyanú közlésének ideje: 2012. június 7., vádemelés a Kaposvári Járási Ügyészség 2013. augusztus 22. napján kelt B.2544/2011/38-II.számú vádiratával) folytatott nyomozást.

- II. r. vádlott 2015. december 5. napjától kezdődően - így jelenleg is - a Kft. alkalmazásában áll, mint szobafestő-mázoló. A II. r. vádlottat a Fehérgyarmati Városi Bíróság B.333/2010/29. számú, illetőleg a Nyíregyházi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Bf.722/2012/8. számú határozataival valójában, mint visszaesőt ítélte szabadságvesztésre és közügyektől eltiltás mellékbüntetésre. Ezen túlmenően a II. r. vádlott is két büntetőeljárás hatálya alatt állva valósította meg a terhére rótt bűncselekményt. Ellene a Nyíregyházi Rendőrkapitányság 1932/2012.bü szám alatt súlyos fenyegetéssel elkövetett zsarolás büntette miatt (megalapozott gyanú közlése 2012. április 6.), illetőleg a Nyírbátori Rendőrkapitányság 1087/2012.bü számon a 2012. június 6. napján elkövetett - mely időpont egyben a megalapozott gyanú közlésének ideje is - löfegyverrel visszaélés büntette miatt folyt büntetőeljárás.

- IV. r. vádlottra vonatkozóan a Nyíregyházi Városi Bíróság 36.Bk.675/2009/2. számú, illetőleg a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 1.Bkf.504/2009/2. számú összbüntetési határozatai jogerőre emelkedésének napja helyesen 2009. szeptember 3., illetve az elsőfokú határozatban ugyancsak részletezett Nyírbátori Járásbíróság B.191/2013/10. számú ítélete valójában 2014. február 6. napján került kihirdetésre.

- V. r. terhelt jelenleg - 2016. január 19. napja óta - regisztrált álláskereső, valamint egy kiskorú gyermekét egyedül neveli saját háztartásában. Az V. r. vádlott bűnösségét a Nyíregyházi Városi Bíróság 19.Fk.253/2007/26. számú jogerős ítéletével az elsőfokú határozatban feltüntetett további bűncselekmények mellett helyesen 2 rb. testi sértés büntetnének kísérlete miatt állapította meg, illetve a vele szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés mellett arról is rendelkezett, hogy a próbaidő tartama alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

- VII. r. vádlott jelenleg ugyancsak egyedül neveli két kiskorú gyermekét. E terheltet a Nyíregyházi Városi Bíróság 36.B.1213/2009/12. számú, illetve a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 1.Bf.235/2010/2. számú határozatával, mint különös visszaesőt ítélte végrehajtandó szabadságvesztésre és közügyektől eltiltás mellékbüntetésre. A VII. r. vádlott vonatkozásában hozott Nyíregyházi Városi Bíróság 2.Bk.59/2011/2. számú és a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2.Bkf.452/2011/2. számú határozatainak jogerőre emelkedésének napja helyesen 2011. június 17., mely összbüntetési ítéletekkel a Nyírbátori Városi Bíróság 2.B.272/2008/36. számú ítélete is összbüntetésbe foglalásra került.

- Az elsőfokú ítélet személyi része kiegészítendő VIII. r. vádlott személyi adataival, mely a nyomozási iratokból jól nyomon követhető (III. kötet 1147. oldal). E szerint VIII. r. terhelt nőtlen családi állapotú, eltartásra szoruló hozzátartozója nincs. Legmagasabb iskolai végzettsége középiskola, de felsőfokú tanulmányokat is folytat, rendszeres önálló bevallott jövedelemmel nem rendelkezik. Vagyona a lakóhelyén található családi ház 1/2-ed része. Katona nem volt.

- Végül az elsőfokú határozat történeti tényállásában a 20. oldal negyedik és ötödik bekezdésében rögzített rendszámok adatai a nyilvánvaló elírásból kifolyólag érdemelnek helyesbítést. A III. r. vádlott által megvásárolt Volkswagen Passat típusú személygépkocsi rendszáma volt, míg a V. r. vádlott által vásárolt BMW típusú személygépkocsi a rendszámmal lett forgalomba helyezve (a határozat 20. oldal utolsó előtti bekezdésében már ezek az adatok is helyesen kerültek feltüntetésre).

A pontosításra csatolt előéleti iratok és a nyomozás adatai, továbbá a másodfokú nyilvános ülésen előadottak alapján kerülhetett sor, melynek következtében a tényállás a Be. 352. § (1) bekezdése szerint teljes mértékben megalapozottá vált, azt az ítéletábra a Be. 352. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a másodfokú eljárásban is irányadónak tekintette, felülbírálata alapjául elfogadta.

A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően a vád tárgyává tett eseményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen rögzíti. Ilyen megalapozatlansági hiba nem tárható fel az ügyben. Az elsőfokú bíróság ugyanis valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott. A nem vitásan ellentétes bizonyítási anyag alapján a büntetőjogi felelősség tekintetében lényeges tényeket hiánymentesen, az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, s nem vétett hibát akkor sem, amikor a közvetett bizonyítás szabályait szem előtt tartva egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre vont következtetést.

Valójában a bizonyítás eredménye bír alapvető jelentőséggel a terhelti tudattartalomra levont következtetés során, ami kétségtelenül eredményezhet eltérő döntéseket. Az elsőfokú bíróság azonban az általa beszerzett és megvizsgált bizonyítékokat kellő alaposítással, mélyrehatóan elemezte. A vádlottak által előadott védekezést is kimerítően vizsgálta, majd logikai hibát nem vétele, okszerűen vetette el azokat, amikor megállapította büntetőjogi felelősségüket. Tényállási pontonként vont mérlegelés körébe a vádlottak vallomásait, összevetve a tanúk által elmondottakkal, majd a titkos információgyűjtés eredményeként keletkezett lehallgatási anyag tartalmával és az okiratokkal. A bizonyítékokat egyenként és kölcsönösen, több oldalról, a perrendnek megfelelően értékelte, és nem tévedett, amikor a tényállást az előterjesztett védekezésekkel szemben a vádat támogató, terhelő bizonyítékokra alapította.

A tényállást támadó védelmi perorvoslatok általánosságban, s a konkrét tényállási részleteket is érintve elemezték a bizonyítás anyagát, kifogásolva az elsőfokon folyt bizonyíték beszerzést, leginkább pedig a törvényszék értékelő tevékenységét, s az ebből eredő ténymegállapításokat. Valójában azonban a védelmi fellebbezések egyik vádlott esetében sem hoztak fel olyan új körülményt, mely az elsőfokú bíróság ténymegállapításának helyességét megkérdőjelezné, érvelésüket gyakorlatilag már a törvényszék előtt is hasonló tartalommal terjesztették elő.

A I. számú tényállás tekintetében az elemzett bizonyítékok ismeretében kétségtelen, hogy sértettet I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r. és VI. r. vádlottak fenyegető fellépése félemlítette meg oly mértékben, hogy ennek hatására testi épségét kímélendő a magával vitt teljes pénzeszeget hátrahagyta. A II. számú tényállásrésznel irányadó bizonyítékok pedig egyértelműen megerősítik, hogy VII. r. vádlott cselekvősege túlmutat az általa hangoztatott, egyfajta közvetítő szerepen, ugyanis VIII. r. vádlotton túlmenően saját maga számára is ugyanúgy részesedést követelt a sértettől eltulajdonított pénzből II. r., III. r. és IV. r. vádlottaktól, akikben a tényállásban idézett fenyegetések ugyancsak komoly félelmet keltettek. A törvényszék a közvetett bizonyítás szabályait követve kifogástalan mérlegelést adott arra vonatkozóan is, miért vethető el a vádlottak által sem vitatott pénzátadás jogcíme arra vonatkozóan, hogy az pusztán egy korábbi kölcsön visszafizetésének tekinthető (elsőfokú ítélet 55.

oldal). A törvényszék bizonyítékokat értékelő tevékenysége tehát kifogástalan, azzal a másodfokú bíróság is egyetértett. Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezések lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadják a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethet (Be. 351-352. §).

Kiemeli az ítélőtábla, hogy a hatályos perjogi rendszerben ténybírósnak egyértelműen az elsőfokú bíróság minősül. A másodfokú bíróságnak ugyan viszonylag széleskörű revíziós lehetőségei vannak, azonban a tényállás tekintetében a reformáció szűkebb körű. A tényállás módosítására csak megalapozatlanság esetén van lehetőség. Eltérő tényállás megállapítására (a vádlott javára) szintén csak akkor van mód, ha az elsőfokú ítélet megalapozatlansági hibában szenved. Minden más esetben tehát, ha az okszerűen mérlegelt tényállás megalapozott, a másodfokú bíróság nem mérlegelheti felül a bizonyítékokat, és nem változtathat az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényálláson.

Összességében az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., IV. r., V. r., VII. r., valamint VIII. r. vádlottak bűnösségére. A minősítés felülbírálatához kapcsolódóan a törvény és a bírói gyakorlat szerint elsődlegesen a hatályszabályok vizsgálata szükséges, melyre adott esetben a törvényszék ugyancsak kimerítő figyelemmel volt, és úgy találta, hogy a speciális bűnismétlői minőségű IV. r., illetve VII. r. vádlottakra a fő előírás szerinti elkövetéskori, míg a további terhelteknél az elbíráláskori büntető törvényt alkalmazza. Az ítélőtábla a másodfokú eljárás alatt szintén elemezte az általános és különös részi szabályokat, és annak eredményeként osztotta a törvényszék álláspontját azzal a kisebb kiegészítéssel, hogy VII. r. vádlott tekintetében a halmazati büntetés kiszabási szempontokkal kapcsolatos, elbírálás idejére bekövetkezett tényszerűen szigorúbb szabályozás (Btk. 81. § (4) bekezdése, szemben az 1978. évi IV. törvény 97. § (1) bekezdés alapján figyelembe veendő 85. § (2) bekezdésben írtakkal) sem teszi lehetővé az új törvény alkalmazását. IV. r. és VII. r. vádlottakon kívül a további vádlottaknál viszont a törvényszék által felhívott, feltételes szabadság lehetősége tárgyában kétségtelenül kedvezőbb a jelenlegi anyagi jogi rendelkezés, mely valóban konkrét - nem csupán feltételezett - alapját képezhette az enyhébb elbírálásnak (BH. 2014. 201.).

Az ítélőtábla a vádlottak által elkövetett cselekmények jogi megítélését mindenben helytállónak tekintette, az ebben a körben adott indokolás hibátlan, hiszen az nem csak a zsarolás büntette tényállási elemeinek megvalósítására, illetve a társtettesi minőség megállapíthatóságára terjed ki, de a bűncselekmény minősített esetének vizsgálatára is, valamint részletekbe menően elemezte, miért nem minősülhet a cselekmény önbíráskodásnak, avagy rablásnak (elsőfokú ítélet 50.-51., 56.-57. oldalai). Az ítélőtábla az ebben a körben adott első bírói indokok mellett különösképp a II. számú tényállásban leírt bűncselekménnyel kapcsolatban megfogalmazottakat kívánja kiegészíteni azzal, hogy a zsarolási fenyegetés akár jogszerű, akár jogszerűtlen hátrány kilátásba helyezésével is megvalósulhat, így a fenyegetésben megjelenő súlyos hátrány mértékét, és a komoly félelem kiváltásra alkalmasságát összefüggésükben kell vizsgálni, majd az eset konkrét körülményei alapján kell megítélni. A büntetőeljárás lefolytatásának kilátásba helyezése, az emiatt kialakult ijedtség, félelem tényszerűen eléri a törvényben megkívánt mértéket, az ilyen tartalmú fenyegetés alkalmas arra, hogy a sértettet szabad akaratával ellentétes cselekvésre, így a súlyos hátrány elkerülése érdekében a tényállásban írt készpénz átadására késztesse. A zsarolás bűncselekménye megállapítható, ha az elkövető azzal a fenyegetéssel kényszeríti a sértettet a jogtalanul követelt pénzösszeg kifizetésére, hogy az ellene folyamatban lévő büntetőügyben hátrányos tanúvallomást tesz (BH. 2012. 55., BH. 2005. 379.). Ezen felül a VII. r. vádlott büntetőjogi felelősségére vont következtetés helyességét az is megerősíti, hogy a bűncselekmény megállapítását nem zárja ki, ha üzenet formájában, közvetve jut a sértett tudomására a súlyos hátrány (BH. 2004. 309.).

Miután a bírói gyakorlat egységes abban, hogy a zsarolás bűncselekménye annyi rendbeli, ahány sértett sérelmére követik el, az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette I. r., II. r., IV. r. és V. r. vádlott tekintetében 1 rendbelinek a zsarolást, míg VII. r. és VIII. r. vádlottak vonatkozásában 3 rendbeliként. Bár kétségtelen, hogy a II. számú tényállásban írt cselekmény sajátos helyzetből adódott, nevezetesen annak sértettjei a I. számú tényállás szerint zsarolást elkövető II. r., III. r., valamint IV. r. vádlottak voltak, ám utóbbi bűncselekmény sérelmükre történő elkövetése az ő terhelti pozíciójuktól és saját cselekvőségüktől függetlenül megállapítható. VII. r. és VIII. r. vádlottak azzal, hogy egyfajta hátránynak tekintették, hogy kihagyták őket „lehúzásából”, ezért elkezdtek követelni részesedésüket az ebből származó pénzösszegeből, tényszerűen szintén társadalomra veszélyes cselekményként értékelendő. Ugyanakkor ez a deliktum valóban nem hordoz olyan fokú társadalomra veszélyességet, mint akár a I. számú tényállásban megállapított cselekmény, tehát a konkrét cselekvőség megítélésének a büntetés kiszabása körében jelentősége lehet.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során felhívandó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket alapvetően valamennyi terhelt esetében feltárta, mely szükségszerűen az előéleti adatok másodfokú pontosításával szorul további kiegészítésre. Így I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában további súlyosító körülményként jelentkezik, hogy cselekményüket több büntetőeljárás hatálya alatt állva követték el. Ezen túlmenően VII. r. és VIII. r. vádlottaknál a cselekmények kettőnél több halmazata képez súlyosító hatást.

Ezzel együtt az ítéletábra arra a meggyőződésre jutott, hogy a I. r., II. r., IV. r., V. r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetések tetтарыосnak tekinthetők, alkalmasak az 1978. évi IV. törvény 37. §-ban, illetve a Btk. 79. §-ban írt büntetés célok elérésére, és összhangban állnak az 1978. évi IV. törvény 83. §-a, továbbá a Btk. 80. §-a szerinti büntetés kiszabási elvekkel. A joghátrányok mértékében kellően érvényesül a jogalkalmazói egyéniesítés és a cselekmény tárgyi súlyához, valamint az elkövetők cselekvőségéhez, minőségéhez igazodó belső arányosság. A zsarolás erőszakos büntetési jellegét is szem előtt tartva a bűncselekmények inkább enyhék, mintsem eltúlzottak, ezért esetükben az enyhítést célzó fellebbezések nem vezettek eredményre.

Ellenben VII. r. és VIII. r. vádlottakat érintően alaposnak mutatkoztak az enyhítésre irányuló másodlagos védelmi perorvoslatok. A vonatkozásukban megállapítható enyhítő körülmények mellett a másodfokú bíróság itt kíván utalni az előzőleg már kifejtettekre, miszerint cselekményük konkrét elkövetési körülményei, annak a I. számú tényállási pontban írt deliktumnál jóval enyhébb fokú társadalomra veszélyessége teszi indokolttá az enyhébb elbírálást. Ezért az ítéletábra a VII. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét - a belső arányosság követelményét is szem előtt tartva - a rendelkező részben megállapított tartamig mérsékelte, míg VIII. r. vádlottnál az egyébként arányos mértékben kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése szerinti felfüggesztésére látott lehetőséget. Utóbbi terhelt vádlott társainál jóval rendezettebb személyi körülményei, különösképp büntetlen előélete, mint igen nagy nyomatókat képező enyhítő körülmény kellő alapot adnak, az un. feltételes elítélés alkalmazására, de a rendelkező részben meghatározott próbaidő csaknem a törvényi maximumot elérő mértéke megnyugtató támpontot szolgáltat a büntetési célok kellő érvényesítéséhez. Ezzel együtt szintén VIII. r. vádlottat érintően a másodfokú bíróság a törvényi előfeltételek hiányában a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzte. Meg kellett állapítani viszont - melyet az elsőfokú bíróság erre a vádlottra el is mulasztott -, hogy a büntetés végrehajtása esetén VIII. r. vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjának fő előírása szerint bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság további terheltekre vonatkozó mellékbüntetések kiszabó, valamint a szabadságvesztések végrehajtási fokozatával, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával, a feltételes szabadság lehetőségének legkorábbi időpontjával kapcsolatos, illetőleg a bűnügyi költség tárgyában tett rendelkezései mindenben megfelelnek az anyagi jogi előírásoknak. - helyesen VII. r. - vádlottra a feltételes szabadság kizárását kimondó első bírói rendelkezés, miután rá az elkövetéskori anyagi jogi szabályok alkalmazandók, valójában az 1978. évi IV. törvény 47. § (4) bekezdés c) pontjában írtakon alapszik. Alapvetően a törvénynek megfelelő döntés született az eljárás során lefoglalt bűnjeleket illetően, azonban az ítélet tábla a II. r. vádlottól lefoglalt anabolikus szteroidok kapcsán - lefoglalásuk megszüntetése mellett - a Be. 155. § (8) bekezdése szerinti megsemmisítésük szükségessége felől határozott. A lefoglalás óta eltelt huzamos idő ugyanis a kérdéses készítmény egészségre gyakorolt hatását negatív irányba befolyásolhatta, valamint e bűnjelek kiadására irányuló igény sem került előterjesztésre.

Észlelte továbbá az ítélet tábla, hogy a vádlottak által a bűncselekmény elkövetéséből származó vagyon tekintetében hozott, rendelkező részben megjelenő első bírói intézkedés, és a határozat jogi indokolása nem mutat összhangot, hiszen a törvényszék az irányadó anyagi jogszabály idézésével törvényesen foglalt állást a vagyonekbevétele szükségessége felől, ám határozata rendelkező részében mégis a Btk. 72. § szerinti elkobzás elrendelésére utalt. Ezért az ítélet tábla jelen másodfokú határozatában egyértelműsítette, hogy az elsőfokú ítéletben részletezett bűnjelekre vonatkozó intézkedés a törvényszék által felhívott Btk. 74. § (1) bekezdés a), d) pontjai szerint helyesen vagyonekbevétele. Ezen túlmenően úgy találta, hogy a IV. r. vádlottól lefoglalt, jelen határozat rendelkező részében megjelölt, mintegy 29. tétel alatti ingóságra is vagyonekbevétele elrendelése szükséges, hiszen az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékokból következőleg IV. r. terhelte az idézett vagyontárgyakat is a bűncselekmény elkövetéséből neki juttatott részesedésből vásárolta (nyomozási irat IV. kötet 1826. oldal). A vagyonekbevétele célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása, mivel a bűncselekmény nem képezheti sem gazdagodásnak, sem újabb bűncselekmény elkövetésének anyagi alapját (BH. 2009. 133.). Következésképp a másodfokú bíróság az e körben eszközölt törvényszéki intézkedést - mely a bűnjelek kiadásáról szólt - megváltoztatta, és - miután IV. r. vádlott esetében az elkövetéskori kódex került alkalmazásra - az 1978. évi IV. törvény 77/B. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással ugyancsak vagyonekbevétele elrendeléséről határozott. Szükséges utalni arra, hogy ezen intézkedés másodfokon történő elrendelése a Be. 354. § (5) bekezdésére figyelemmel nem esik a súlyosítási tilalom hatálya alá.

Az iratokból kitűnően a törvényszék 2015. június 15., 17. és november 11. napjaira ugyan tűzött, ám végül nem tartott érdemi tárgyalást (21. és 61. számú jegyzőkönyvek). Miután ennek ellenére az elsőfokú határozat bevezető része a jelzett időpontokat is tartalmazta, így azok feltüntetését a Be. 258. § (1) bekezdés c) pontjából következőleg mellőzni kellett.

A kifejtettekre figyelemmel a Debreceni Ítélet tábla a Debreceni Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szükséges körben megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban felmerült - kirendelt védői díjakkal kapcsolatos - bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1)-(3) bekezdései alapján határozott.

Debrecen, 2016. március 2.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

. Bakó József sk.
előadó bíró

. Gömöri Olivér sk.
bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 24.B.182/2015/63.sz. ítélete a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., IV. r., V. r., VII. r. és VIII. r. vádlottak vonatkozásában a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerős és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Debrecen, 2016. március 2.

. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő